Р Е П У Б Л И К А Б Ъ Л Г А Р И Я
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

З А К О Н

за изменение и допълнение на Търговския закон

(Обн., ДВ, бр. 48 от 18.06.1991 г., в сила от 1.07.1991 г., изм., бр. 25 от 27.03.1992 г., изм. и доп., бр. 61 от 16.07.1993 г., бр. 103 от 7.12.1993 г., бр. 63 от 5.08.1994 г., изм., бр. 63 от 14.07.1995 г., изм. и доп., бр. 42 от 15.05.1996 г., в сила от 15.05.1996 г., изм., бр. 59 от 12.07.1996 г., в сила от 1.07.1996 г., изм. и доп., бр. 83 от 1.10.1996 г., в сила от 1.11.1996 г., изм., бр. 86 от 11.10.1996 г., в сила от 1.01.1997 г., бр. 104 от 6.12.1996 г., в сила от 6.01.1997 г., бр. 58 от 22.07.1997 г., в сила от 22.07.1997 г., изм. и доп., бр. 100 от 31.10.1997 г., бр. 124 от 23.12.1997 г., в сила от 1.04.1998 г. - бр. 21 от 20.02.1998 г., доп., бр. 39 от 7.04.1998 г., бр. 52 от 8.05.1998 г., изм. и доп., бр. 70 от 19.06.1998 г., изм., бр. 33 от 9.04.1999 г., доп., бр. 42 от 5.05.1999 г., изм., бр. 64 от 16.07.1999 г., изм. и доп., бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., изм., бр. 90 от 15.10.1999 г., доп., бр. 103 от 30.11.1999 г., в сила от 30.11.1999 г., изм. и доп., бр. 114 от 30.12.1999 г., в сила от 31.01.2000 г., бр. 84 от 13.10.2000 г., изм., бр. 28 от 19.03.2002 г., изм. и доп., бр. 61 от 21.06.2002 г., доп., бр. 96 от 11.10.2002 г., изм., бр. 19 от 28.02.2003 г., изм. и доп., бр. 31 от 4.04.2003 г., в сила от 4.04.2003 г., бр. 58 от 27.06.2003 г., бр. 31 от 8.04.2005 г., в сила от 8.10.2005 г., изм., бр. 39 от 10.05.2005 г., бр. 42 от 17.05.2005 г., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., изм. и доп., бр. 66 от 12.08.2005 г., изм., бр. 103 от 23.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., изм. и доп., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 38 от 9.05.2006 г., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., изм., бр. 92 от 13.11.2007 г., изм. и доп., бр. 104 от 11.12.2007 г., изм., бр. 50 от 30.05.2008 г., в сила от 30.05.2008 г., бр. 67 от 29.07.2008 г., доп., бр. 70 от 8.08.2008 г., изм., бр. 100 от 21.11.2008 г., доп., бр. 108 от 19.12.2008 г., изм., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., изм. и доп., бр. 23 от 27.03.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., доп., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 23.06.2009 г., изм., бр. 82 от 16.10.2009 г., доп., бр. 41 от 1.06.2010 г.)

§ 1. В чл. 613а се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 накрая се добавя „както и от трети лица, които имат вземане, обезпечено със залог или ипотека, вписани в публичен регистър преди датата на подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност.”

2. В ал. 3 думите «по правилата на глава двадесета "Въззивно обжалване" се заменят с „по съответния ред”.

§ 2. В чл. 620 се създава ал. 7:

„(7) При отхвърляне на иск по чл. 645, 646 или по чл. 647, предявен от синдика, разноските по делото, направени от трето лице, се събират от масата на несъстоятелността."

§ 3. В чл. 629 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 се създава изречение второ: „Молбата се обявява в търговския регистър, като чл. 624 се прилага съответно."

2. Създава се нова ал. 3:

„(3) Съдът спира делото по ал. 1, ако до датата постановяване на решение по него, бъде подадена молба за откриване на производство по несъстоятелност от кредитор."

3. Досегашните алинеи 3, 4 и 5 стават съответно ал. 4, 5 и 6;

§ 4. В чл. 637 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 5:

„(5) Не се спират дела срещу длъжника за парични вземания, обезпечени с имущество на трети лица."

2. Досегашната ал. 5 става ал. 6 и в нея думите „по искове" се заличават и се създава т. 3:

„3. парични вземания, обезпечени с имущество на трети лица".

§ 5. В чл. 639б се правят следните изменения и допълнения:

1. Заглавието се изменя така:„Особени случаи на продажба".

2. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Съдът може да разреши на синдика да продаде, преди да е постановено осребряване, бързоразвалящи се движими вещи, или вещи, чиято стойност не покрива разходите по съхранение им за периода до осребряване по общия ред."

3. Създава се ал. 3:

„(3) Друго имущество от масата на несъстоятелността, може да бъде продавано по същия ред ако това е необходимо за издръжката на производството по несъстоятелност и ако след приканване по реда на чл. 629б никой от кредиторите не предплати разноските."

§ 6. В чл. 641 думите „решението на Върховния касационен съд" се заменят с „влязлото в сила решение".

§ 7. В чл. 700 ал. 1 т. 1 след думата „вземанията" се добавя „включени в одобрените от съда списъци към момента на внасяне на плана".

§ 8. В чл. 706 се създава се ал. 6:

„(6) Ако в утвърдения от съда план за оздравяване по чл. 705 не е уговорено друго, с решението си по чл. 707 съдът осъжда длъжника да плати вземанията на кредиторите по чл. 688 ал. 3, включени в допълнителния списък."

§ 9. В чл. 708 думите „заповед по чл. 410, ал. 1" се заменят с „изпълнителен лист по реда на чл. 405".

§ 10. Член 717н се изменя така:

„Чл. 717н. При продажбата на имот, който е ипотекиран от длъжника за обезпечаване на чужд дълг, синдикът изпраща на ипотекарния кредитор съобщение за насрочване на продажбата. Припадащата се на ипотекарния кредитор сума се запазва от синдика и се предава на кредитора, след като представи изпълнителен лист за вземането си."

§ 11. В чл. 722 ал. 1, т. 7 думите „произтичащи от продължаване дейността на длъжника" се заличават.

§ 12. В чл. 729, ал. 3 накрая се добавя „който е подал възражение по чл. 728."

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 13. В Данъчно-осигурителния процесуален кодекс **(**Обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., бр. 33 от 21.04.2006 г., изм. и доп., бр. 34 от 25.04.2006 г., в сила от 1.01.2008 г. (*), изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 63 от 4.08.2006 г., в сила от 4.08.2006 г., доп., бр. 73 от 5.09.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., (*) изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., бр. 82 от 10.10.2006 г., изм. и доп., бр. 86 от 24.10.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., изм., бр. 95 от 24.11.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., изм., бр. 46 от 12.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., бр. 52 от 29.06.2007 г., в сила от 1.11.2007 г., (*) бр. 53 от 30.06.2007 г., в сила от 30.06.2007 г., бр. 57 от 13.07.2007 г., в сила от 13.07.2007 г., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., изм. и доп., бр. 108 от 19.12.2007 г., в сила от 19.12.2007 г., бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм., бр. 36 от 4.04.2008 г., бр. 69 от 5.08.2008 г., доп., бр. 98 от 14.11.2008 г., изм. и доп., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.05.2009 г., изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 41 от 2.06.2009 г., в сила от 1.07.2009 г., изм., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., доп., бр. 15 от 23.02.2010 г.) са правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 191:

а) създава се нова ал. 2:

„(2) Когато реализацията на имуществото по ал. 1 не приключи в срок до 12 месеца от налагане на мерките за обезпечаване на публичните вземания, съответно в срок до 6 месеца от започване на принудително изпълнение за събиране на публичните вземания, всеки друг кредитор има право да започне принудително изпълнение спрямо същото имущество по реда на ГПК при спазване на разпоредбите на ал. 3- 5."

б) досегашната ал. 2 става ал. 3;

в) досегашната ал. 3 става ал. 4 и в нея думите „ал. 2" се заменят с „ал. 3";

г) досегашната ал. 4 става ал. 5 и в нея думите „ал. 3" и „ал. 2" се заменят съответно с „ал. 4" и „ал. 3".

2. В чл. 193 се създава ал. 4:

„(4) Ако в срок до 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника, публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал. 1, то се предава от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност.”

§ 14. В Закона за особените залози (Обн., ДВ, бр. 100 от 22.11.1996 г., в сила от 1.04.1997 г., изм. и доп., бр. 86 от 30.09.1997 г., в сила от 30.09.1997 г., бр. 42 от 5.05.1999 г., бр. 19 от 28.02.2003 г., бр. 58 от 27.06.2003 г., в сила от 1.01.2004 г., доп., бр. 34 от 19.04.2005 г., в сила от 1.06.2005 г., изм., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., бр. 34 от 25.04.2006 г., в сила от 1.01.2008 г. (*) - изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., (*) бр. 53 от 30.06.2007 г., в сила от 30.06.2007 г., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., доп., бр. 108 от 19.12.2007 г., в сила от 19.12.2007 г., изм. и доп., бр. 100 от 21.11.2008 г., доп., бр. 24 от 31.03.2009 г., в сила от 31.03.2009 г.) в чл. 35, ал. 1 думите „издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от Гражданския процесуален кодекс” се заменят с „от съдебния изпълнител предаването на заложеното имущество по реда на чл. 521 от Гражданския процесуален кодекс”, а изречение второ се заличава.

§ 15. Заварените висящи производства по несъстоятелност и производствата по чл. 649 се приключват по реда на този закон.

ВНОСИТЕЛИ: Емил Йорданов Радев
и група народни представители

МОТИВИ

Предлаганите промени засягат материята на несъстоятелността, която в условията на криза става по-често прилагана. С предходни изменения на Търговския закон тя бе подобрена, но практиката показва, че уредбата предоставя повече способи/начини за защита на изпадналия в неплатежоспособност/свръхзадлъжнялост длъжник, а интересите на кредиторите не са достатъчно защитени, особено при недобросъвестно поведение на длъжника или на някой от кредиторите, което явление, за съжаление, вероятно и поради икономическите затруднения, все повече зачестява.

Има данни, че ескалира порочната практика, в която недобросъвестни длъжници с цел да направят недействителни предоставените от тях обезпечения, в производства по чл. 629, ал. 1 от ТЗ заявяват изкуствено определена дата на неплатежоспособност/свръхзадлъжнялост, предхождаща учредяването на обезпеченията. По този начин обезпечителните сделки се превръщат в недействителни (на основание чл. 646, ал. 2 от ТЗ) и така се увреждат обезпечените кредитори. Твърдяната от длъжника дата обикновено се доказва с неплатени фактури или договори, като молителят (длъжник) се позовава на презумпцията за спиране на плащанията и предвид едностранния характер на производството, съдът постановява решение, утвърждаващо датата, искана от молителя.

Следва да бъде отбелязано, че случаи на злоупотреба с датата на неплатежоспособността се предизвикват и от недобросъвестни кредитори на основния длъжник.

Подобна практика представлява злоупотреба с право и предвид нейното широко разпространение напоследък е наложително приемането на законодателните промени, предложени по част IV от Търговския закон (ТЗ) – „Несъстоятелност", които да създадат пречки за подобни злоупотреби с право.

Решение на поставения проблем е потърсено чрез разширяване на кръга от лица по чл.613а, ал.2 от ТЗ, които имат възможност за защита срещу недобросъвестни действия или срещу неправилност на решението на съда чрез обжалване. Съгласно действащия текст такава възможност имат само участниците в производството и кредитори с влязло в сила съдебно решение или държавата (при влязъл в сила акт за публично задължение). Предлага се кръгът на лицата, които имат право да обжалват съдебните решения по чл. 630 и 632 да се разшири чрез добавяне и на третите лица, имащи вземане, обезпечено с вписано в публичен регистър обезпечение. По този начин ще се преодолее съществуващия в момента законов пропуск интересите на този тип лица да бъдат увредени, без те да могат да се защитят. Учредените и надлежно вписани в публичен регистър обезпечения се ползват с голяма степен на достоверност и безспорност, като дават на кредиторите привилегия, която отпада, ако се определи привидна дата на неплатежостопобността преди тяхното учредяване. За да не се стигне до злоупотреба от страна на кредитори, се предвижда възможност решението да се обжалва само от такива, за които може по безспорен начин да се установи, че са станали такива преди датата на постановяване на решението – чрез вписване на обезпечения в публичен регистър.

В практиката се оказва, че особено рисково за кредиторите е положението, когато длъжникът сам подава молба за откриване на производство по несъстоятелност. То е безспорно и кредиторите не могат да се присъединят в него. Те не могат и да узнаят за откритото производство, за да предприемат действия в своя защита.

Ето защо, се предлага молбата за откриване на производство по несъстоятелност, подадена от длъжник или ликвидатор, да бъде обявявана в търговския регистър. Това оповестяване на състоянието на длъжника не може да го увреди, тъй

като той сам е инициирал образуването на производството. Имайки възможност да узнае за откритото производство, всеки кредитор, който има интерес, може да подаде молба за образуване на такова производство, което по общите правила ще доведе до спиране на охранителното производство. Така, в рамките на състезателен процес би трябвало да се стигне до решение, което отговаря на действителното фактическо и правно положение.

В чл.613а ал.3 е уреден реда на обжалване на постановените в производството по несъстоятелност актове, извън решенията и определянето за недопускане на плана за разглеждане /ал.1/, т.е. разпоредбата урежда реда на обжалване на определенията, разпорежданията и постановленията за възлагане, постановени в производството по несъстоятелност. С оглед така очертания характер на актовете по ал.3, при обжалването им не следва да се препраща към глава двадесета „Въззивно обжалване", по която се обжалват въззивните решения, а към правилата на глава двадесет и първа „Обжалване на определения", уреждаща обжалването на определенията.

При исковете по чл.645, чл.646 и чл.647 от ТЗ, които синдикът завежда от свое име срещу длъжника и контрагента му по атакуваната сделка, при отхвърляне на иска се прави искане от ответника /контрагент на длъжника/ да му се присъдят разноските по делото. Тъй като ищец по тези дела е синдикът /като физическо лице, а не като представител на длъжника/, не е допустимо разноските по тези дела да се дължат от него като физическо лице. Същевременно, не може да се лиши ответника /контрагент на длъжника/ от правото му да иска присъждане на разноски по делото. Ето защо, със създаването на нова ал.7 на чл.620 се предвижда, че при отхвърляне на иск по чл.645, по чл.646 или по чл.647 от ТЗ, предявен от синдика, разноските по делото, направени от третото лице, се събират от масата на несъстоятелността.

Друг въпрос, който се предлага да намери адекватно решение в Търговския закон, тъй като по него е налице противоречива съдебна практика, е свързан със спирането на всички съдебни и арбитражни производства срещу длъжника. Смисълът на уреденото спиране в чл. 637 от ТЗ е, да се реализира същината на несъстоятелността като универсално принудително изпълнение, т.е. масата на несъстоятелността да бъде разпределена между кредиторите именно в производството по несъстоятелност. Уредбата не отчита хипотезата, когато кредитор е обезпечен с имущество на трето лице, при което изпълнението по отношение на това имущество няма да накърни масата на несъстоятелността. Длъжник на обезпечения с имущество на трето лице кредитор, обаче, е именно длъжникът, по отношение на когото се води производството по несъстоятелност и съгласно чл. 637, ал. 1 ТЗ всички съдебни и арбитражни дела срещу него се спират. Така кредиторът не може да се снабди с изпълнително основание, за да проведе принудително изпълнение срещу имущество на трето лице – ипотекарен или заложен длъжник. Доколкото третите лица, предоставили залог или ипотека за чужд дълг, нямат задължения към кредитора – спрямо тях самостоятелно не може да се извади изпълнителен лист. Затова се предлага изрично да се уреди, делата срещу длъжника да не се спират, ако се касае за вземания, обезпечени с имущество на трети лица, вкл. да могат да се образуват нови такива дела след откриване на производство по несъстоятелност.

Промените в чл.641 уреждат празнота в случаите /които сега са многобройни с оглед чл.280 ГПК/, когато няма решение на ВКС, а има само решение на съответния апелативен съд.

Към момента е оскъдна е уредбата и на обратната ситуация на предложението по чл. 637 – в масата на несъстоятелността е включено имущество, върху което е учредено обезпечение в полза на трето лице, което не е кредитор в производството по несъстоятелност. За тези хипотези чл. 717н ТЗ предвижда единствено, че синдикът

изпраща съобщение на продажбата на ипотекарния кредитор. Освен, че разпоредбата не е ясна и затова се предлага да се прередактира, липсват и последиците от изпращането на това съобщение. По аналогия с ГПК, е правилно да се приеме, че синдикът прави разпределение и отделно от сметката за разпределение, заделя суми от осребряването за обезпечения кредитор, независимо дали до този момент той е участвал в производството, или не. Ето защо, се предвижда уредба, аналогична на тази в ГПК (чл. 459, ал. 2 във връзка с ал. 1 ГПК) – синдикът заделя сумата, полагаща се на ипотекарния кредитор и му я изплаща при представяне на изпълнителен лист.

В сегашната си редакция ТЗ не урежда зачитането на промените в списъците от момента на предявяване на оздравителния план до влизане в сила на утвърждаването му. Това позволява на кредитори с нововъзникнали вземания да получат включване по реда на чл. 688 ал.3 ТЗ вземания, които не са могли да бъдат предмет на предложения оздравителен план. Ако се приеме общия принцип, че кредитори, чиито вземания не са включени в първия списък, от чието одобряване тече срока за предлагане на оздравителен план следва да търпят развитието на производството на свой риск (израз на този принцип е ал. 2 на чл. 688 ТЗ), то и правата, черпени от включване в допълнителен списък не следва да могат да се противопоставят на вносителите на оздравителни планове. Ако предложението следва да съответства на допълнително включените вземания, то отнапред би се оказало в нарушение на чл. 700 ал.1 т.1 ТЗ. И поради това се предлага да се ограничи изрично законовото съдържание на предложения оздравителен план до вземанията по списъците, одобрени към момента на внасяне на предложението.

Планът за оздравяване се одобрява от съда, като решението подлежи на обжалване. Въпреки това, чл. 708 ТЗ предвижда, че на основание одобреният план кредитор може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, т.е по реда на заповедното производство. Това на практика означава, че, ако заповедта за изпълнение бъде оспорена, ще започне ново исково производство и решението на съда по несъстоятелността се обезсмисля. Това е очевидно недоглеждане, поради което се предлага одобреният план за оздравяване да има действието на съдебно изпълнително основание по чл. 404 ГПК.

Привилегията на държавните вземания е отчетена с включването им в т.6 на на чл. 722 ал. 1 ТЗ, но само за възникналите до датата на решението за откриване на производството. По-късно възникналите държавни вземания не винаги могат да се свържат с продължаване на дейността на предприятието, а често възникват и след прекратяването й с действието на второто решение при осуетено оздравяване. Във всяко производство на осребряване на активи, възникват и по-късно публични общински вземания (данък сгради и такса смет), които се начисляват и съответно дължат за целия период след прекратяване на дейността до довършване на осребряването. Тези вземания не се включени в нито една от точките на редовете за разпределение, тъй като дори в реда на необезпечените кредитори т. 8 вземания, възникнали след дата на откриване на производството не са предвидени. Не може да се счита, че вземания след тази дата изобщо не се удовлетворяват. Разпоредбата на чл. 616 ал.1 ТЗ несъмнено предназначава средствата от осребряване за удовлетворение и на тези кредитори. За постигане на равнопоставеност на тези вземания, с другите, възникнали след дата на откриване на производството, се предлага същите да се включат в т. 7.

С предлага изменение на ал. 3 от чл. 729 се предлага дисциплиниращa норма, която предвижда, че определението на съда за одобряване на сметката за разпределение може да се обжалва само от участници в процеса, които са възразили срещу сметката пред синдика.

В посока по-добра ефективност при събиране на вземанията се предлагат и изменение в Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, където в практиката кредитори често се натъкват на случаи, в които при наложени обезпечителни мерки или започнало принудително изпълнение на публични вземания, публичният изпълнител не извършва последващи действия, било поради фактът, че длъжникът плаща част от публичните задължения, било поради други действия или факти, които естествено дезинтересират публичният изпълнител от продължаване на производството. Същевременно, не може да се изпълнява чрез съдебен изпълнител. В настоящата икономическа ситуация случаи на използване от длъжници на законови положения за различни от предвидените в закона цели особено зачестяват. Ето защо, за смекчаване на все по-често срещаното блокиране на изпълнението се правят предложените промени в ДОПК.

В практиката кредитори често се натъкват на случаи, в които публичното принудително изпълнение изпразва от съдържание производството по несъстоятелност и вместо да доведе до бързо осребряване на имущество на длъжника, с цел погасяване на държавните вземания, има за последица едно многогодишно производство пред публичния изпълнител, по време на което виси „кухо" производство по несъстоятелност, в което синдикът няма какво да осребрява. Това са случаите, в които държавата е започнала принудително изпълнение или е наложила обезпечителни мерки срещу имущество на несъстоятелния длъжник, преди откриване на производството по несъстоятелност, но производството пред публичния изпълнител, по една или друга причина, „боксува" и не води до резултат. В много от тези случаи държавата дори не е привилегирован кредитор и ако публичният изпълнител продаде имущество на длъжника, той трябва да внесе сумата в масата на несъстоятелността за покриване на вземането на обезпечения кредитор. Това положение, естествено, дезинтересира държавните органи да проведат бързо и ефективно изпълнение и застрашава правата на всички кредитори.

Ето защо, за да бъде стимулирано публичното принудително изпълнение, се предлага да се въведе срок, след който имуществото на длъжника да бъде освободено от изпълнение от публичния изпълнител, ако не бъде реализирано и да бъде дадена възможност да се осребрява по реда на Търговския закон. Подобна промяна ще е от полза и на публичното принудително изпълнение.

На последно място се предлага промяна и в Закона за особените залози с уточняващ ефект или по-точно да се възстанови текста на чл. 35, ал.1 от Закона за особените залози в редакцията му преди приемането на ГПК, в сила от март 2008г. Вероятно поради механичното привеждане в съответствие на ЗОЗ с ГПК, промяната на разпоредбата на чл. 35 е създала противоречие с генералната концепция на ЗОЗ за облекчен начин на реализация на заложеното имущество от самия кредитор. По стария ред заложният кредитор има право директно, без да се снабдява с изпълнителен лист, да поиска предаване на заложеното имущество от съдебния изпълнител. Понастоящем заложният кредитор се натоварва неоснователно и излишно с допълнителна процедура по издаване на заповед за незабавно изпълнение, правят се възражения по реда на чл.414 от ГПК, губи се време, поради което считаме, че е необосновано да се запазва правилото за издаване на изпълнителен лист.

ВНОСИТЕЛИ: Емил Йорданов Радев
и група народни представители